

PRZEDZIAŁ WIEKOWY	FORMY PRACY	CZAS ĆWICZENIA	POTRZEBNE MATERIAŁY
7-15 lat	grupowa	20 minut	Opaski na oczy (mogą to być kawałki materiału/ szarfy, chusty do przewiązania oczu)

PORUSZANY PROBLEM

Orientowanie dźwięków w przestrzeni, ekologia dźwięku, komunikacja dźwiękowa, projektowanie akustyczne (*acoustic design*)

ZAGADNIENIA WYKORZYSTANE PODCZAS ZAJĘĆ

Przestrzenność dźwięku (*spacjalizacja*), różnica między pogłosem a echem

OPIS ZAJĘĆ

Grupa staje w kręgu. Jedna osoba wychodzi do środka i ma przewiązane opaską oczy. Każda osoba z grupy wypowiada swoje imię na głos, starając to zrobić w jak najbardziej pomysłowy sposób – tak aby przyciągnąć uwagę osoby w środku. Można w ten sposób wyśpiewywać swoje imię: charczeć, wychrząkiwać, głośno szeptać, cmokać, udawać jakieś zwierzę – np. miauczeć lub wyszczekiwać. Osoba stojąca w środku kieruje palcem wskazującym w stronę dźwięku, który najbardziej jej się podoba. Gdy jakiś dźwięk szczególnie ją zainteresuje, wówczas otwiera w stronę tej osoby rozpostartą dłoń. Wówczas dana osoba zostaje wybrana i to ona trafia do koła i zakłada opaskę.

W ten sposób zabawa trwa nadal. (warto przeprowadzić to ćwiczenie w kilku różnych przestrzeniach o różnych właściwościach akustycznych/czasie pogłosu i charakterze odbić dźwięku – np. korytarz, sala gimnastyczna, park)

OSIĄGNIĘTE CELE

Rozwinięcie słyszenia przestrzennego, poznanie i zrozumienie relacji dźwięk – przestrzeń

OSIĄGNIĘTY EFEKT

Zabawa kieruje w stronę kreatywnego używania głosu i korzystania z dźwięków. Modulowanie odgłosów, szukanie jak największych zakresów brzmieniowych i artykulacyjnych, przybliża do „zdrowych” dźwięków, kieruje w stronę muzykalności, świadomego komponowania i radości z komunikacji pozawerbalnej.

Dzięki ćwiczeniu uczniowie stają się wrażliwsi na komunikaty dźwiękowe, dzięki czemu mogą trenować swoje słyszenie i słuchanie świata. Rozwijane umiejętności będą także bardzo przydatne w ich komunikacji z otoczeniem, a sama zabawa pogłębi więź grupy.

